

CSOÓRI SÁNDOR

Olyan semmicske, varázsos test

*Ki jár az erdőn? Ki motoz?
Az előbb csak egy katicabogarat láttam.
Lassan araszolgatott nyugat felé
a megrozsdásodó fűben.
Olyan semmicske, varázsos test volt
a szálegyenes gyertyánok alatt,
mint amilyen én voltam hatévesen,
otthon, a szérűben
a földet szúrkaló villámok között.
Mégis ahogy mozgott, mocorgált:
ment vele a fény,
mentek vele a felhők
s ment vele Isten is,
nagy októberi árnyként húzva mögötte
fájós lábát.*

*A páfrányok, a lapuk
mind lehasaltak előttük a földre –
én meg csak álltam ott magamban
az erdő huzatos, zöld kolostorában,
s nem tudtam, hogy az égbe
vagy a földbe kell-e mennem?*

Egy horvátországi erdőben

*Jönnek-mennek az esők itt az
erdőben is, nagy lármával, mint a
rönkökkel megrakott vontatókocsik.
Nappal még látni őket, ahogy meztelen,
hosszú lábszárakkal végigvágatnak
a fenyőrengetegen, végig az irtásokon
s az Isten markából kiesett sziklák fölött,
de éjszaka soha nem tudni, mi jöhet
velük? Meghajsolt, sáros őzek? Gépesített
rablóbandák? Becsapott, részeg vőlegények
bikaháton, durrogó kanászostorral?
Vagy egy lopakodó, új háború levegőromboló
fegyverekkel? Idegen vagyok itt a fák tövében,*

*idegen itt a morajló esőben, de tudom,
 hogy ama csuromvízes Rohadt Angyal is
 megjelenhetne bármikor, nájlonszatyrában
 zöttyölődő vodkás üvegekkel, favágók és
 a végromlás istennőjeként! Meg, meg a
 bibliai szájba, aki minden nap végigúsztatja
 lilás haját a Földön és nyirkos testnyílásait
 villám fényénél ingyen mutogatja.*

Valami gyászos bambaság

*Ők mindig sietnek, száguldanak,
 fönt, a felhők között is ütik az
 írógépet, a templomtorony gombját,
 az ércbillentyűs csillagokat – én meg
 többnyire csak úgy cammogdállok
 lent a porban, régi temetők, rozszant kutak
 és hosszúra megnyúlt karóárnyékok mellett.*

*Nekik mindig a legújabb próféták
 üzengetnek az ég felé nyújtózkodó
 városokból és az éjszakák nyelvén is
 beszélő szökökutak – nekem meg csak a
 szétrugdalt kövek, országok, beszögelt ajtók,
 vagy a hajléktalan, városi kutyák ősszel,
 amikor már a szemükből is csurog az eső.*

*Rongáló, koszos álmaimból föl is
 ordítok néha, hogy mért épp nekem kell
 ismét fejjel lefelé csüngnöm
 egy liftaknában, száz ökör vérének
 zúgásával a fülemben, mikor a közelemben
 bál van, bál, ahol finom ujjak helyett
 boldog kalapáccsal verik a zongorát?*

*Valami gyászos bambaság vagy örökölt
 átok ez rajtam, hisz én már
 láttam őket ifjan is ügyeskedni:
 daloltak minden alagútban, minden
 elgazosodott vérmezőn, minden síkon
 s a nehézkes istenfekéken is ők csücsültek,
 mint meglovagolható márványoroszlánon.*

Hát mégis él valaki?

*Ha gyorsan vénülök is, ha fejvesztem,
együtt a könnyökömmel, az inaimmal,
még mindig új szavakra várok és új szemekre,
melyek váratlan forgószéllel rontanak be
a házba s táncolnak ki az ablakon.*

*Mert itt mindent ki kell cserélni újra:
tejutat, eget, gyertyatartót, a kapun ülő
pillangót nagy sasokra, hogy aki ellágyulna
lustán magától, rémüljön meg inkább a
ragadozó isten postamadaraitól, hisz*

*véget érnek lassan az évszázad torz játéka:
a háborús bujócskák, a vérontó ipiapacsok
és nincs senki köztünk, aki oda tudna szólni
egy kőnek: induljon el a fölfedezetlen szívek
földrésze felé, mint Kolumbusz Indiákba.*

*Nincs senki, senki, kinek országa volna
s mozgósítható istene! Engem még talán
sirat egy régi falu, nébány elgazosodott
parasztudvar, fészter és templomtorony, de a
cserben hagyott jövőt ki siratja s a párbajozó mosolyt,*

*mely muskátli-piros királyokat s rőt elnököket
sebzett halálra rég? Lehet, hogy többé
nincs kiút magunkból se és csak a csuklós
dugattyúk zihálnak bennünk oda-vissza?
csak a megunt hajnalok és a megunt esték?*

*Nem, nem! – rázkódik meg bennem a csontváz.
Nem, nem! – remeg, kékül és tiltakozik.
A horpadt medencecsont felé mintha tengert
terelgetne egy nagy szél, tengert és kiáltásokat...
Hát mégis él valaki, aki itt csodát akar?*